

Renunțarea la sine

Renunțarea la sine

„În zilele din urmă vor fi vremuri grele, căci oamenii vor fi iubitori de sine...” (2 Timotei 3.1-2)

Firea păcătoasă se închide totdeauna în ea însăși, pentru că este egoistă. Când sîntem în Duhul, există totdeauna înțelegere pentru alții.

Cînd ne gîndim mereu la noi înșine, ne este cu neputință să fim în fața altora niște martori ai lui Dumnezeu. Relele usturătoare, pe care le produc egoismul și iubirea de sine, pregătesc lucrarea duhului rău în suflet.

Iubirii îi place să fie un slujitor, iar egoismului îi place să fie slujit.

Dacă sînt pătruns de căile, de gîndul, de Duhul Domnului Isus, nimic altceva nu-mi va fi mai vrednic de ură ca arătarea eului. Nu veți găsi niciodată în Domnul Hristos o faptă provenind din acest urît izvor: nu numai că nu are în El nici o trăsătură de egoism, dar EUL nu există în El.

Cînd sufletul este predat lui Dumnezeu, Domnul este cu el în încercare și-l păzește într-o liniște perfectă. Spiritul de dragoste al Domnului Isus Hristos este cu el. Dacă, dimpotrivă, mă ocup numai cu mine însumi, acesta este spiritul egoismului.

Duhul Sfînt nu are deloc părtășie cu „eul”. Inima nu este eliberată atîta timp cît Duhul n-a ațintit gîndurile mele asupra Domnului Isus. Prezența roditoare a Duhului lui Dumnezeu răstignește egoismul și ne eliberează de ocuparea cu noi înșine; ea ne umple de un singur lucru: Mîntuitorul Isus Hristos.

În casa lui Dumnezeu și în strînsa Lui apropiere avem privilegiul să sfîrșim cu noi înșine.

Voința noastră proprie și faptul că facem din „eu” centrul nostru sînt sursa oricărei mizerii a noastre; căci împrejurările din afară pot să ne pună la încercare și să ne producă durere, însă nu mizerie morală; aceasta vine din propria voință agitată și nemulțumită.

Tendința firească a inimilor noastre este de a procura plăcere eului nostru. Aceste plăceri pot fi nevinovate, însă ele întorc inimile de la Dumnezeu și sînt pătate de păcat. Unii întreabă: „Ce rău este în aceste lucruri?” Întrebarea este mai degrabă astfel: „Ce folos ai din acestea? Unde își găsește plăcere inima ta?” Îndată ce întoarcem spatele crucii - care este moartea pentru toate - Domnul ne zice: „Înapoia Mea!” (Marcu 8.33).

Moise nu căuta să facă să-i strălucească fața și el nici nu știa că-i strălucește: însă el așa era cînd stătea de vorbă cu Dumnezeu (Exodul 34.29). O față strălucitoare nu se vede niciodată pe sine. Inima este preocupată cu Domnul Isus Hristos, Mîntuitorul și, într-un sens oarecare, eul dispare.

EUL îl îndepărtează totdeauna pe Dumnezeu, încrederea în sine duce la ruină. „Nu te socoti singur înțelept!” (Proverbe 3.7). Ochii noștri nu pot zări departe, dacă nu văd decît EUL. Rugăciunile noastre, laudele noastre și activitatea noastră sînt foarte sărace și fără valoare și, cu toate acestea, sîntem mîndri de ele. Căutăm slava din partea oamenilor chiar pentru lucrurile pe care ar trebui să le mărturisim înaintea lui Dumnezeu ca pătate de păcat. De asemenea, cît de mult avem nevoie ca inimile noastre să fie dezgolite și să zicem: „Cercetează-mă...vezi dacă sînt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (Psalmul 139.24).